

[Bertel Dahlgaard.]

alene af økonomiske og materiale-mæssige Grunde. Derfor er det Det radikale Venstres Opfattelse, at de Beløb, som man maatte beslutte sig til at anvende, og som overhovedet ligger inden for de økonomiske Muligheders Grænse, bør anvendes paa de Punkter, hvor det maa antages, at Danmarks Opgave fortrinsvis vil komme til at ligge under en international Ordning, hvad enten det nu maatte komme til at dreje sig om en Ordning under De Forenede Nationer eller andre internationale Ordninger.

Maa jeg slutte med at sige: Vi skal i det hele taget ikke glemme, at vort Fædreland ikke blot værnes paa den militære Front, men værnes paa mange Fronter. Maaske er den betydningsfuldeste Front for Vesteuropa i Dag den økonomiske Genopbygning, og maaske er den vigtigste nordiske Front i Dag den, der i Kraft af de nordiske Landes indre økonomiske og sociale Sundhed lader Nordens Lande ligge som en uoverstigelig Barriere mod ideologisk Aggression og Infiltration udefra.

Alfred Jensen: Det er af flere Ordførere hævdet, at dette Forslag betegner Indledningen til en Nyordning af vort Forsvar. Jeg tror derfor, det vil være naturligt, at ogsaa jeg i denne Forbindelse fremsætter visse Bemærkninger om de Problemer, der er omkring et Forsvar.

Det er vel overflødig for mig at forsikre, at vi Kommunistere vil forsvare vort Land, vor nationale Uafhængighed mod alle de Magter, der stræber efter at sætte vor Selvstændighed ud af Spillet og udnytte Landet og udbytte Folket. Vor Indsats i Frihedskampen under Besættelsen taler et tilstrækkeligt tydeligt Sprog herom. Efter at den tyske Nazisme var nedkæmpet, har vi ikke lagt Skjul paa, at vi langt fra følte vort Lands Stilling som betrygget. Vi har allerede i 1945 gjort opmærksom paa, at der fandtes Kræfter og Elementer, som havde Interesse i at undertvinge ikke alene smaa, men ogsaa store Lande, som havde Interesse i uden Hensyn til Folkets Ve og Vel at sætte Foden paa Nakken af forskellige Nationaliteter. Derfor tog vi positiv Stilling til Forsvarsspørgsmaalet allerede i 1945 uden dog at se bort fra, at det gjaldt om ikke alene at sikre Forsvaret, men i nok saa

høj Grad at sikre Freden. Vi har været med i alle de Bestræbelser, der har været udfoldet for at forhindre nye Aggressorere i at opstaa og for at forhindre, at Verden paa ny blev kastet ud i en Krig, og vi har herudfra stillet os positivt til Forsvaret, fordi vi saa, at det fortsat var nødvendigt at have et Forsvarsberedskab, og at det i allerhøjeste Grad var nødvendigt, at vi fik et Hjemmeværn, at det maaske var det allervigtigste i Forbindelse med vort Forsvarssystem.

Til Hævdelse af Landets Selvstændighed er det imidlertid ikke nok, at man har et Forsvarsberedskab, det være sig aldrig saa fuldkomment, set ud fra et militært Synspunkt. Det er faktisk mere vigtigt, at man fører en rigtig Politik. Det er den, der til syvende og sidst er afgørende, og et Forsvarsberedskab kan kun være det Organ, man benytter sig af i en given Situation til at skaffe sin Politik respekteret. Derfor drejer det sig i første Række om at føre den rigtige Politik, som sikrer Landet Samarbejde og Forbundsfæller mod fælles Fjender, der truer eller kan komme til at true Landets Selvstændighed, en Politik, som sikrer, at Folk er klar over, hvad det drejer sig om, og en Politik, som gør Folk interesserede i at være med til at forsvare Landet, det være sig saavel i Fredens som i Krigens Tid. Det er det afgørende. Forsvarets Opbygning kommer først i anden Række.

Dette betyder naturligvis ikke, at man ikke skal lægge Vægt paa Sættelsen af Uddannelsen af Forsvaret, Aanden i Forsvaret, Udrustning o. s. v. Det er ikke ligegyldige Ting, men vi har Eksempler nok paa, at selv veludrustede Hære ikke har været i Stand til at klare de Problemer, som det er tiltænkt dem at løse, netop fordi man ikke førte en rigtig Politik. Lande som Polen, Holland, Belgien og Frankrig havde opbygget vældige og kostbare Forsvarssystemer, men de brød sammen under den tyske Krigsmaskines Tryk, og det fordi man ikke havde taget Hensyn til en fælles Optræden mod Aggressorerne, og fordi man ikke indtil i Landene havde ført en Politik, som satte Folket i Forsvarsberedskab. At det ikke gik bedre for Danmark og Norge skyldtes vel nok, at vort Forsvarsberedskab ikke var, som det burde være, men det skyldtes i endnu højere Grad, specielt for Danmarks Vedkommende, at vi ikke forud